

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (drugo vijeće)

8. lipnja 2017.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Građanstvo Unije – Članak 21. UFEU-a – Sloboda kretanja i boravka na području država članica – Osoba s državljanstvom države članice prebivališta i države članice rođenja – Promjena prezimena u državi članici rođenja u kojoj nema uobičajeno boravište – Ime koje odgovara rođenom imenu – Zahtjev za upis tog imena u evidenciju osobnih stanja države članice prebivališta – Odbijanje tog zahtjeva – Razlog – Činjenica da ime nije stečeno tijekom uobičajenog boravka – Postojanje drugih postupaka za priznanje istog imena predviđenih nacionalnim pravom“

U predmetu C-541/15,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Amtsgericht Wuppertal (Općinski sud u Wuppertalu, Njemačka), odlukom od 24. rujna 2015., koju je Sud zaprimio 16. listopada 2015., u postupku koji je pokrenuo

Mircea Florian Freitag

uz sudjelovanje:

Angele Freitag,

Vice Pavela,

Stadt Wuppertal,

Oberbürgermeister der Stadt Wuppertal,

SUD (drugo vijeće),

u sastavu: M. Ilešič, predsjednik vijeća, A. Prechal, A. Rosas (izvjestitelj), C. Toader i E. Jarašiūnas, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: R. Schiano, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 15. rujna 2016.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

— za njemačku vladu, M. Hellmann, T. Henze i J. Mentgen, u svojstvu agenata,

— za portugalsku vladu, L. Inez Fernandes, M. Figueiredo i M. Castelo-Branco, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: njemački

— za rumunjsku vladu, A. Wellman i M. R. H. Radu, u svojstvu agenata,
— za Europsku komisiju, E. Montaguti i M. G. von Rintelen, u svojstvu agenata,
saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 24. studenoga 2016.,
donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 18. i 21. UFEU-a.
- 2 Zahtjev je upućen u okviru postupka koji je Mircea Florian Freitag pokrenuo radi priznanja promjene prezimena u ono koje je zakonito stekao u Rumunjskoj i njezina upisa u evidenciju osobnih stanja u Njemačkoj.

Pravni okvir

Mjerodavne odredbe Uvodnog zakona za Građanski zakonik

- 3 Člankom 5. stavkom 1. prvom i drugom rečenicom Einführungsgesetzta zum Bürgerlichen Gesetzbuch (Uvodni zakon za Građanski zakonik) od 21. rujna 1994. (BGBl. 1994. I, str. 2494. i ispravak BGBl. 1997. I, str. 1061.), u verziji koja se primjenjuje na činjenice u glavnom postupku (u daljnjem tekstu: EGBGB), pod naslovom „Osobni status”, određeno je:

„Kada se upućuje na pravo države čije državljanstvo ima određena osoba i kada ta osoba ima više državljanstava, valja primijeniti pravo države s kojom ta osoba ima najužu vezu, osobito zbog njezina uobičajenog boravišta ili životnog tijeka. Ako je navedena osoba također njemački državljanin, taj pravni status ima prednost.”

- 4 Člankom 10. stavkom 1. EGBGB-a, pod naslovom „Ime”, predviđeno je:

„Ime osobe uređeno je pravom države čiji je ta osoba državljanin.”

- 5 U članku 48. EGBGB-a, pod naslovom „Izbor imena stečenog u drugoj državi članici Unije”, navodi se:

„Ako se njemačko pravo primjenjuje na ime osobe, ona izjavom u matičnom uredu može odabrati ime koje je stečeno tijekom uobičajenog boravka u drugoj državi članici i upisano u matične knjige, ako se to očito ne protivi osnovnim načelima njemačkog prava. Izbor imena ima retroaktivan učinak od datuma upisa u matične knjige druge države članice, osim ako osoba izričito izjavi da izbor imena treba imati učinak samo *pro futuro*. Izjava treba biti ovjerena ili biti dio javne isprave. [...]”

Zakon o promjeni imena

- 6 U njemačkom je pravu promjena imena uređena javnim pravom, konkretno postupkom predviđenim Gesetzom über die Änderung von Familiennamen und Vornamen (NamÄndG) (Zakon o promjeni prezimena i imena) od 5. siječnja 1938. (RGBl. 1938. I, str. 9.), kako je izmijenjen člankom 54. Zakona od 17. prosinca 2008. (BGBl. 2008. I, str. 2586.) (u daljnjem tekstu: Zakon o promjeni imena).

7 Članak 1. Zakona o promjeni imena glasi:

„Prezime njemačkog državljanina ili apatrida koji ima stalno ili uobičajeno boravište [u Njemačkoj] može se promijeniti na njegov zahtjev.”

8 Člankom 3. stavkom 1. tog zakona određuje se:

„Prezime je moguće promijeniti samo ako je ta promjena opravdana važnim razlogom.”

9 U skladu s člankom 3. stavkom 2. Zakona o promjeni imena, okolnosti konkretnog slučaja, koje su relevantne za donošenje odluke, moraju se ocijeniti po službenoj dužnosti.

10 Prema članku 5. stavku 1. Zakona o promjeni imena zahtjev za promjenu prezimena mora se podnijeti nižem upravnom tijelu u čijem okrugu podnositelj ima prebivalište ili boravište.

11 Točka 27. stavak 1. Allgemeine Verwaltungsvorschrifta zum Gesetz über die Änderung von Familiennamen und Vornamen (NamÄndVwV) (Opća administrativna uredba o Zakonu o promjeni prezimena i imena) od 11. kolovoza 1980., kako je posljednje izmijenjen administrativnom uredbom od 11. veljače 2014. (BAnz. AT od 18. veljače 2014., B2) (u daljnjem tekstu: Uredba o Zakonu o promjeni imena) glasi:

„Ime osoba detaljno je i – načelno – iscrpno uređeno relevantnim odredbama građanskog prava. Cilj promjene imena, koja je obuhvaćena javnim upravnim pravom, jest otkloniti štetne učinke u određenom slučaju. Promjena imena izvanredne je naravi. Slijedom toga, ponajprije treba provjeriti može li se zadani cilj ostvariti izjavom o promjeni imena prema građanskom pravu ili rješenjem skrbničkog suda.”

12 U točki 28. te uredbe navodi se:

„Prezime je moguće promijeniti samo ako je ta promjena opravdana važnim razlogom. Postoji važan razlog ako opravdani interes podnositelja zahtjeva [...] za promjenom imena preteže nad eventualno suprotstavljenim opravdanim interesima drugih sudionika [...] i nad načelima koja dolaze do izražaja u zakonskim odredbama o korištenju imenom, uključujući društveno-organizacijsku funkciju imena i javni interes za zadržavanjem prenesenog imena [...]”

13 Prema točki 31. navedene uredbe:

„Ako odvagivanje interesa koje treba izvršiti u skladu s točkom 28. pokaže da preteže opravdani interes podnositelja zahtjeva za promjenom prezimena i da zato postoji važan razlog za promjenu njegova imena, načelno treba prihvatiti zahtjev. Elementi već uzeti u obzir pri odvagivanju radi utvrđivanja važnog razloga ne mogu se više uzeti u obzir kao diskrecijski razlozi. Ako ne postoji važan razlog koji opravdava promjenu imena, zahtjev se odbija.”

14 Točkom 49. Uredbe o Zakonu o promjeni imena predviđeno je:

„Ako se njemački državljanin, koji također ima državljanstvo neke druge države, u skladu s pravom navedene druge države, koristi prezimenom koje je različito od onoga kojim se na temelju prava dužan koristiti na državnom području primjene zakona, ta nedosljednost pri korištenju imenom može se otkloniti zamjenom prezimena koje se mora nositi na državnom području primjene zakona prezimenom kojim se mora koristiti na temelju prava druge države. Nasuprot tomu, u slučaju odustajanja od drugog prezimena, dotičnu osobu valja uputiti tijelima druge države čije državljanstvo također ima.”

- 15 Ako nadležno upravno tijelo odbije promjenu imena, protiv takve odluke o odbijanju dostupna su upravna pravna sredstva. Ako pak nadležno upravno tijelo prihvati zahtjev za promjenu prezimena, to tijelo među ostalim osigurava da promjena imena bude ažurirana ili zabilježena u evidenciji osobnih stanja.

Glavni postupak i prethodno pitanje

- 16 Tužitelj u glavnom postupku rođen je 25. travnja 1986. u Rumunjskoj s prezimenom Pavel. Dijete je Angele Freitag i Vice Pavela, rumunjskih državljana i ima rumunjsko državljanstvo.
- 17 Nakon razvoda roditelja njegova se majka udala za njemačkog državljanina M. Freitag.
- 18 Sudskom je odlukom od 21. svibnja 1997. M. Freitag posvojio tužitelja u glavnom postupku koji je tako stekao njemačko državljanstvo i otada ima prezime Freitag.
- 19 Odlukom okružnog vijeća u Braşovu (Rumunjska) od 9. srpnja 2013. prezime tužitelja u glavnom postupku na njegov je zahtjev ponovno promijenjeno u Pavel. Tijekom postupka za promjenu imena u Rumunjskoj, tužitelj u glavnom postupku imao je uobičajeno boravište u Njemačkoj.
- 20 Zatim se obratio Standesamtu der Stadt Wuppertal (matični ured Grada Wuppertala, Njemačka) pri čemu je predao svoju novu rumunjsku putovnicu izdanu na prezime Pavel te je zatražio da se promjena imena prizna i u njemačkom pravu i da se izvrši odgovarajući upis u tom smislu u evidenciju građanskih stanja.
- 21 Budući da su matični ured u Wuppertalu i Oberbürgermeister der Stadt Wuppertal (gradonačelnik Grada Wuppertala, Njemačka) u svojstvu nižeg nadzornog tijela matičnog ureda imali sumnje u pogledu mogućnosti upisa naknadnog akta u evidenciju građanskih stanja, to su pitanje prepustili ocjeni Amtsgerichta Wuppertal (Općinski sud u Wuppertalu, Njemačka).
- 22 Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, s obzirom na to da je tijekom postupka za promjenu imena u Rumunjskoj tužitelj u glavnom postupku imao uobičajeno boravište u Njemačkoj, ne može se primijeniti članak 48. EGBGB-a jer se tom odredbom mogućnost odabira imena stečenog u drugoj državi članici Unije na temelju izjave u matičnom uredu uvjetuje time da predmetno ime mora biti stečeno tijekom uobičajenog boravka u toj drugoj državi članici, a u ovom slučaju taj uvjet nije ispunjen.
- 23 Sud koji je uputio zahtjev pojašnjava da nije moguća ni analogna primjena članka 48. EGBGB-a. Iz dokumenata koji se odnose na zakonodavni postupak proizlazi da je zakonodavac među ostalim želio provesti zahtjeve koji proizlaze iz presude od 14. listopada 2008., Grunkin i Paul (C-353/06, EU:C:2008:559) i da je bio svjestan činjenice da ta odredba ne obuhvaća sve slučajeve razlika u prezimenima koji mogu nastati.
- 24 Slijedom toga, sud koji je uputio zahtjev postavlja pitanje zahtijevaju li članci 18. i 21. UFEU-a priznanje promjene imena obavljeno u drugoj državi članici kada dotična osoba nema uobičajeno boravište u toj drugoj državi članici, nego s tom državom ima drukčiju vezu zbog dvojnog državljanstva.
- 25 U tim je okolnostima Amtsgericht Wuppertal (Općinski sud u Wuppertalu) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Trebaju li članke 18. i 21. UFEU-a tumačiti na način da tijela jedne države članice imaju obvezu priznati promjenu imena državljanina navedene države članice, kada je on istovremeno i državljanin druge države članice te je u toj državi članici promjenom imena koja nije povezana s promjenom

obiteljskopравnog statusa (ponovno) stekao svoje prvotno prezime dobiveno pri rođenju, iako do stjecanja imena nije došlo dok je državljanin imao uobičajeno boravište u drugoj državi članici i stečeno je na temelju njegova zahtjeva?”

O prethodnom pitanju

Uvodne napomene

- 26 Uvodno valja napomenuti da se u vezi sa svojim pitanjem protivi li se člancima 18. i 21. UFEU-a to što nadležna tijela jedne države članice odbijaju priznati prezime koje je državljanin te države članice zakonito stekao u drugoj državi članici čiji je također državljanin sud, ali u njoj nije imao uobičajeno boravište, sud koji je uputio zahtjev poziva na članak 48. EGBGB-a.
- 27 Valja istaknuti da u svojem zahtjevu taj sud spominje postojanje zasebnog, javnopravnog postupka predviđenog Zakonom o promjeni imena, a na temelju kojeg se upravnom tijelu može podnijeti zahtjev za promjenu imena, što također naglašavaju njemačka vlada i Europska komisija.
- 28 Prema navodima njemačke vlade, taj je postupak prema Zakonu o promjeni imena primjenjiv na situaciju poput one tužitelja u glavnom postupku, s obzirom na to da on – iako je članak 48. EGBGB na njega načelno primjenjiv – ne ispunjava pretpostavku uobičajenog boravka u drugoj državi članici, koja se zahtijeva tom odredbom. Prema mišljenju njemačke vlade, postupak na temelju Zakona o promjeni imena osobi u situaciji poput one tužitelja u glavnom postupku omogućava da stekne pravo služiti se imenom koje je stekla prema pravu druge države članice podnošenjem odgovarajućeg zahtjeva nadležnom upravnom tijelu.
- 29 U okviru postupka suradnje između nacionalnih sudova i Suda, dužnost je Suda da nacionalnom sucu pruži koristan odgovor koji će mu omogućiti da riješi spor koji se pred njim vodi. U tom smislu, Sud će po potrebi preoblikovati pitanja koja su mu postavljena (vidjeti osobito presudu od 19. rujna 2013., Betriu Montull (C-5/12, EU:C:2013:571, t. 40.).
- 30 U tim okolnostima, valja smatrati da sud koji je uputio zahtjev postavljenim pitanjem u biti želi znati treba li članke 18. i 21. UFEU-a tumačiti na način da im je protivno to što matični ured jedne države članice odbija priznati i upisati u evidenciju građanskih stanja ime koje je državljanin te države članice zakonito stekao u drugoj državi članici čiji je također državljanin, a koje odgovara njegovu rođenom imenu, i to na temelju odredbe nacionalnog prava koja mogućnost traženja takvog upisa na temelju izjave u matičnom uredu uvjetuje time da je navedeno ime stečeno tijekom uobičajenog boravka u toj drugoj državi članici, dok druge odredbe nacionalnog prava istom državljaninu omogućavaju da zahtjev za promjenu imena podnese drugom tijelu koje je ovlašteno rješavati o tom zahtjevu po slobodnoj ocjeni.
- 31 Valja podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, članak 21. UFEU-a ne obuhvaća samo pravo slobodnog kretanja i boravka na području država članica nego i zabranu svake diskriminacije na temelju državljanstva. Slijedom toga, situaciju tužitelja u glavnom postupku valja ispitati samo s obzirom na tu odredbu (presuda od 12. svibnja 2011., Runevič-Vardyn i Wardyn (C-391/09, EU:C:2011:291, t. 65.; vidjeti analogijom presudu od 2. lipnja 2016., Bogendorff von Wolffersdorff (C-438/14, EU:C:2016:401, t. 34.).

Područje primjene prava Unije

- 32 Uvodno, valja ispitati je li situacija tužitelja u glavnom postupku obuhvaćena materijalnim područjem primjene prava Unije, a posebno pravilima kojima je uređeno ostvarivanje prava građanina Unije na slobodno kretanje i koja zabranjuju diskriminaciju.

- 33 Iz ustaljene sudske prakse proizlazi da, iako su prema trenutačnom stanju prava Unije pravila koja uređuju upis prezimena i imena osobe u evidencije o građanskim stanjima u nadležnosti država članica, one ipak prilikom izvršavanja te nadležnosti moraju poštovati pravo Unije i osobito odredbe UFEU-a koje se odnose na slobodu priznatu svakom građaninu Unije da se kreće i boravi na državnom području država članica (vidjeti presude od 2. listopada 2003. Garcia Avello, C-148/02, EU:C:2003:539, t. 25.; od 14. listopada 2008., Grunkin i Paul, C-353/06, EU:C:2008:559, t. 16.; od 22. prosinca 2010., Sayn-Wittgenstein, C-208/09, EU:C:2010:806, t. 38. i 39.; od 12. svibnja 2011., Runevič-Vardyn i Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, t. 63. i od 2. lipnja 2016., Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, t. 32.).
- 34 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, povezanost s pravom Unije postoji u pogledu osoba koje su državljani jedne države članice, a zakonito borave na državnom području druge države članice (presuda od 2. listopada 2003. Garcia Avello, C-148/02, EU:C:2003:539, t. 27.). To je slučaj s tužiteljem u glavnom postupku koji ima rumunjsko državljanstvo i boravi na području Savezne Republike Njemačke, čiji je također državljanin.

Postojanje ograničenja slobodnom kretanju u smislu članka 21. UFEU-a

- 35 Valja podsjetiti da je Sud opetovano presuđivao da nacionalni propis koji određene svoje građane dovodi u nepovoljniji položaj samo zbog činjenice da su izvršavali svoju slobodu kretanja i boravka u drugoj državi članici čini ograničenje sloboda priznatih člankom 21. stavkom 1. UFEU-a svakom građaninu Unije (presude od 14. listopada 2008., Grunkin i Paul, C-353/06, EU:C:2008:559, t. 21.; od 22. prosinca 2010., Sayn-Wittgenstein, C-208/09, EU:C:2010:806, t. 53.; od 12. svibnja 2011., Runevič-Vardyn i Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, t. 68. i od 2. lipnja 2016., Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, t. 36.).
- 36 Iz sudske prakse Suda također proizlazi da odbijanje tijela države članice da državljaninu te države koji je izvršavao svoje pravo na slobodno kretanje i koji je državljanin i druge države članice priznaju ime kako mu je određeno u potonjoj državi članici može biti prepreka izvršavanju prava na slobodno kretanje i boravak na državnom području država članica zajamčenog člankom 21. UFEU-a. Naime, razlike u dvama imenima koja se primjenjuju na istu osobu mogu dovesti do zabuna i nepovoljnosti (vidjeti u tom smislu presudu od 2. lipnja 2016., Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, t. 37.).
- 37 U tom pogledu valja podsjetiti da mnoge radnje u svakodnevnom životu, kako u javnoj tako i u privatnoj sferi, zahtijevaju predočavanje dokaza o identitetu te, što se tiče obitelji, dokaza o naravi obiteljskih veza koje postoje između različitih članova (presude od 12. svibnja 2011., Runevič-Vardyn i Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, t. 73. i od 2. lipnja 2016., Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, t. 43.).
- 38 Za osobu koja je državljanin dviju država članica, kao što je to slučaj tužitelja u glavnom postupku, postoji konkretna opasnost da će zbog toga što se služi dvama različitim prezimenima – Pavel i Freitag – morati otklanjati sumnje u svoj identitet kao i u vjerodostojnost dokumenata koje podnosi ili u istinitost u njima sadržanih podataka, što je, kako je presudio Sud, okolnost koja čini prepreku izvršavanju prava koje proizlazi iz članka 21. UFEU-a (vidjeti presude od 22. prosinca 2010., Sayn-Wittgenstein, C-208/09, EU:C:2010:806, t. 70. i od 2. lipnja 2016., Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, t. 40.).
- 39 Slijedom toga, to što matični ured jedne države članice odbija priznati i u evidenciju građanskih stanja upisati ime koje je državljanin te države članice zakonito stekao u drugoj državi članici čiji je također državljanin, pozivajući se na odredbu nacionalnog prava koja mogućnost zahtijevanja takvog upisa na

temelju izjave u matičnom uredu uvjetuje time da je navedeno ime stečeno tijekom uobičajenog boravka u toj drugoj državi članici, može biti prepreka izvršavanju prava na slobodno kretanje i boravak na državnom području država članica zajamčenog člankom 21. UFEU-a.

- 40 Međutim, budući da njemačko pravo sadržava i druge pravne temelje za provedbu promjene imena na zahtjev dotične osobe, to jest relevantne odredbe Zakona o promjeni imena, njemačka vlada ističe da nema prepreke slobodnom kretanju osoba do koje bi moglo doći zbog razlike u prezimenima. Naime, iako članak 3. stavak 1. Zakona o promjeni imena uvjetuje takvu promjenu dokazivanjem važnog razloga, iz točke 49. Uredbe o Zakonu o promjeni imena proizlazi da je, kada je riječ o njemačkim državljanima s dvojnim državljanstvom, uklanjanje razlike u prezimenima takav važan razlog. Zato u situaciji poput one u glavnom postupku dotična osoba može ishoditi priznanje imena koje je zakonito dobila u drugoj državi članici podnošenjem zahtjeva nadležnom upravnom tijelu na temelju Zakona o promjeni imena.
- 41 U tom pogledu, kako bi se smatralo da je propis poput onoga njemačkog o osobnom imenu u cijelosti u skladu s pravom Unije, odredbe ili interni postupak u kojem je moguće podnijeti zahtjev za promjenu imena ne smiju onemogućavati ili pretjerano otežavati ostvarivanje prava dodijeljenih člankom 21. UFEU-a. Načelno, sa stajališta prava Unije nije bitno na temelju koje nacionalne odredbe ili u koje internom postupku tužitelj može ostvariti prava u pogledu svojeg imena.
- 42 Naime, u nedostatku propisa Unije o promjeni prezimena na nacionalnom je pravnom poretku svake države članice da uredi pravila nacionalnog prava koja su namijenjena osiguranju zaštite pravâ koja pojedinci imaju na temelju prava Unije, pod uvjetom da, s jedne strane, ta pravila nisu manje povoljna od onih koja se odnose na prava koja proizlaze iz nacionalnog pravnog poretka (načelo ekvivalentnosti) i, s druge strane, da u praksi ne onemogućavaju ili pretjerano otežavaju ostvarivanje pravâ koja su dodijeljena pravnim poretkom Unije (načelo djelotvornosti) (vidjeti osobito analogijom presude od 12. rujna 2006., *Eman i Sevinger*, C-300/04, EU:C:2006:545, t. 67.; od 3. srpnja 2014., *Kamino International Logistics i Datema Hellmann Worldwide Logistics*, C-129/13 i C-130/13, EU:C:2014:2041, t. 75. i od 8. ožujka 2017., *Euro Park Service*, C-14/16, EU:C:2017:177, t. 36.).
- 43 Na sudu je koji je uputio zahtjev da ocijeni može li sam dati učinak pravima dodijeljenima člankom 21. UFEU-a i priznati pravo na priznanje imena stečenog u okolnostima poput onih o kojima je riječ u glavnom predmetu ili pak, ako je primjenjivo, tužitelj u glavnom postupku mora pokrenuti javnopravni postupak predviđen Zakonom o promjeni imena.
- 44 Kao što je naglašeno u točki 40. ove presude, njemačka vlada tvrdi da je uklanjanje razlike u prezimenima „važan razlog” u smislu članka 3. stavka 1. Zakona o promjeni imena. Usto, to što nadležna njemačka tijela raspolažu diskrecijskom ovlašću navodno ne dovodi u pitanje ostvarivanje prava osobe poput tužitelja u glavnom postupku na temelju članka 21. UFEU-a.
- 45 U tom pogledu valja naglasiti da nadležna tijela diskrecijsku ovlast moraju primjenjivati na način koji osigurava puni učinak članka 21. UFEU-a.
- 46 Osobito je važno da postupak promjene imena predviđen njemačkim pravom pruža jamstva da se postojanje „važnog razloga” može utvrditi u okolnostima poput onih o kojima je riječ u glavnom predmetu, u kojima dotična osoba s drugom državom članicom ima drukčiju poveznicu od uobičajenog boravka, poput primjerice državljanstva, sve kako bi se ostvarilo priznanje imena stečenog u drugoj državi članici.
- 47 Stoga na upućeno pitanje valja odgovoriti da članak 21. UFEU-a treba tumačiti na način da mu je protivno to što matični ured jedne države članice odbija priznati i u evidenciju građanskih stanja upisati ime koje je državljanin te države članice zakonito stekao u drugoj državi članici čiji je također državljanin, a koje odgovara njegovu rođenom imenu, i to pozivajući se na odredbu nacionalnog prava

koja mogućnost zahtijevanja takvog upisa na temelju izjave u matičnom uredu uvjetuje time da je navedeno ime stečeno tijekom uobičajenog boravka u toj drugoj državi članici, osim ako u nacionalnom pravu postoje druge odredbe koje djelotvorno omogućavaju priznanje navedenog imena.

Troškovi

- 48 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (drugo vijeće) odlučuje:

Članak 21. UFEU-a treba tumačiti na način da mu je protivno to što matični ured jedne države članice odbija priznati i u evidenciju građanskih stanja upisati ime koje je državljanin te države članice zakonito stekao u drugoj državi članici čiji je također državljanin, a koje odgovara njegovu rođenom imenu, i to pozivajući se na odredbu nacionalnog prava koja mogućnost zahtijevanja takvog upisa na temelju izjave u matičnom uredu uvjetuje time da je navedeno ime stečeno tijekom uobičajenog boravka u toj drugoj državi članici, osim ako u nacionalnom pravu postoje druge odredbe koje djelotvorno omogućavaju priznanje navedenog imena.

Potpisi